

Ив. Вазовъ

Коледенъ даръ

Оставаше единъ день до Коледа. Зимата върлуваше. Витоша, вледенѣла и настрѣхнала, гледаше строго изъ подъ бѣлата си мантия, процепена тукъ-тамъ отъ остритѣ ѝ скали. Единъ мразовитъ вѣтръ, който пронизваше до коститѣ, вѣеше отъ снѣжнитѣ върхове възъ София. Ситенъ снѣгъ и скрежъ прехвъркваше сегизъ-тогизъ изъ замръзналия въздухъ, виеше се на кълбуци и засипваше покривитѣ, дворищата, улицитѣ. Студено бѣше. Куминитѣ изхвърляха черни стълпове димъ къмъ безгласното пепеляво небе, и — чудно — тоя димъ бѣше сега така веселъ, така приветливъ, така радваше душата.

На тая гледка се наслаждаваха отъ прозореца си, седнали на меко канапе, г-нъ и г-жа Юрданови, женени преди година и половина.

Цанко Юрдановъ, важенъ чиновникъ въ едно министерство, човѣкъ образованъ, свѣтски и страстно привързанъ къмъ младата си жена, впиваше мълчаливъ погледъ нѣкъжде къмъ снѣжнитѣ кълбоци на Витоша. Погледътъ на жена му сжщо бѣгаше извънъ стаята, но не така далеко. Тя го бѣше спрѣла долу къмъ единъ съседски дворъ. Въ дъ-